

INTERVENCIÓ EN LA SESSIÓ COMMEMORATIVA DEL 30È ANIVERSARI DEL RESTABLIMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Palau del Parlament, 25 d'abril de 2010

Comença la sessió.

Senyores diputades, senyors diputats, honorables membres del Govern, autoritats, senyores i senyors, comença aquesta sessió commemorativa del trentè aniversari del restabliment del Parlament de Catalunya.

El 10 d'abril de 1980, Heribert Barrera, acabat d'escollir president d'aquesta institució, s'adreçava a la cambra amb aquestes paraules: «Garantir la llibertat i el benestar dels catalans, recuperar per a la nostra nació la sobirania perduda, espero i confio que aquest Parlament farà passos decisius vers aquest objectiu.»

Trenta anys després podem dir que el Parlament ha fet uns quants d'aquests passos decisius que demanava el president Barrera; passos importants en l'autogovern, decisius per a la cohesió i la convivència de la nostra nació.

Al llarg d'aquestes tres dècades, 623 persones –490 homes, 133 dones– han representat el poble de Catalunya com a diputades i diputats, cinc de les quals m'han precedit en la presidència del Parlament. Permetin-me que saludi avui especialment Heribert Barrera i Joan Rigol, que ens acompanyen, així com els familiars de Miquel Coll i Alentorn, Joaquim Xicoy i Joan Reventós.

Aquest Parlament també ha escollit tres presidents de la Generalitat; ha celebrat 658 plens, en els quals s'han aprovat 578 lleis, s'han fet més de 2.000 interpel·lacions i més de 2.700 preguntes al Govern; anem camí de les cinc mil

resolucions i de les mil mocions; s'han celebrat vint-i-sis debats de política general i trenta-nou debats monogràfics —el quarantè arribarà d'aquí a poques setmanes.

Darrere de totes aquestes xifres el que hi ha són moltes hores i molta i bona feina dels representants electes del poble català i dels treballadors i treballadores al servei d'aquesta institució. El que hi ha és el fet d'haver desenvolupat un marc legislatiu que ha ajudat a construir l'Administració del Govern de Catalunya. El que hi ha és un poder legislatiu consolidat que contribueix dia a dia a fer del nostre un país millor.

El Parlament ha impulsat i controlat l'acció del Govern de la Generalitat, i per a la història quedarà que va elaborar i aprovar el 30 de setembre de 2005 un nou estatut d'autonomia, modificat posteriorment per les Corts de l'Estat, però validat pel poble de Catalunya en referèndum; que ningú no ho obliidi: validat pel poble de Catalunya en referèndum.

El Parlament ha exercit amb rigor les seves funcions, i si mirem enrere, cap a la Catalunya de 1980, el balanç és sens dubte positiu. Ho és, tot i que el context de crisi actual pugui esbiaixar la percepció i alguns esdeveniments recents puguin contaminar valoracions.

És evident que, de cara a una ciutadania que espera respostes als seus problemes, ens perjudiquen les limitacions del marc competencial de les institucions catalanes. Ja succeïa en temps del Parlament de la República, aquell de què som hereus directes; ja succeïa també el 1980. Precisament per això hem de continuar treballant per augmentar i millorar l'exercici de l'autogovern, des del convenciment que és fonamental per defensar els interessos i el benestar de catalanes i catalans.

Insisteixo a remarcar la feina que ha portat a terme aquesta que és la primera institució de la Generalitat, la que s'escull de manera democràtica i directa per la ciutadania i de la qual neixen totes les altres.

El balanç és positiu, però això no ens ha de fer oblidar que arrosseguem deures pendents, com el de la llei electoral pròpia; ni tampoc que cal anar adaptant el Parlament a les noves exigències del segle XXI, i menys encara quan darrerament molta gent associa el terme «política» a desconfiança, descrèdit o desafecció.

Cal reivindicar el valor de la política. Cal ser conscients que en democràcia la política és un bé imprescindible per a la vida de les persones. La política és la gestió dels conflictes i de les diferents prioritats d'una societat; és la previsió dels reptes col·lectius; és l'impuls dels projectes de futur; és l'intent permanent de millorar el país. Cal que la ciutadania entengui que el que aquí fem i decidim té incidència en el dia a dia dels pobles, de les famílies, de les empreses, dels treballadors, de tothom. I cal que el Parlament estigui connectat de la manera més íntima possible a les realitats del país, que no es perdi en dinàmiques internes alienes als interessos del conjunt de la nostra nació.

En aquest sentit estic convençut que els propers anys es produiran molts canvis en la relació entre diputats i ciutadania, en els mecanismes de funcionament de la cambra; en definitiva, en l'exercici del parlamentarisme.

La nostra és una institució viva; ha de ser sòlida, ha de garantir rigor, però també ha d'adaptar-se i evolucionar per continuar essent útil, eficaç i eficient a la ciutadania i al país, com ho ha estat aquests trenta anys, període de pau, democràcia, benestar i avenç social i nacional sense precedents en la nostra història.

Cal seguir innovant i modernitzant l'exercici del poder legislatiu i continuar desplegant l'autogovern de Catalunya. I per això vull acabar amb unes altres

PARLAMENT DE CATALUNYA

**Ernest Benach i Pascual
President**

paraules de fa trenta anys; les va pronunciar el president de la mesa d'edat, el diputat montblanquí Josep Maria Poblet. Acabava de declarar constituït el Parlament de Catalunya, i en la primera intervenció en sessió plenària deia: «L'esperança d'obtenir per als nostres germans un demà millor ha de ser el nostre nord, a base d'un treball constant, com si cada dia comencéssim de nou.»

Trenta anys després, podem recordar tot el que ha fet aquest Parlament, el que ha progressat el nostre país, però sobretot ens cal mantenir viu aquell pensament de Josep Maria Poblet: ens cal treballar per a Catalunya i els catalans de manera constant, amb tota la intensitat, perquè el futur de la nostra nació, senyores diputades i senyors diputats, comença de nou cada dia.